

limsk barn, der ikke spiser svinekød, eller barnet er kræsent eller har nogle andre særlige behov, hvad de så end måtte være.

Er det den ordning, hr. Villy Søvnald ønsker? Kan vi ikke få et svar på, hvad det er for en ordning, hr. Villy Søvnald vil lave? Er det en, som alle skal betale til, uanset om de benytter den eller ej?

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Jeg tror, den konservative ordfører har overset den detalje, at lavindkomstfamilierne jo har fripladser i vore daginstitutioner. Det betyder, at de ikke betaler, og fra SF's side har vi i flere omgange – både i forbindelse med satspuljen og i forbindelse med finansloven – været med til at hæve grænsen for, hvornår man får friplads, og på den måde sikre, at lavindkomstfamilierne ikke ender det ubehagelige sted, hvor fru Charlotte Dyremose siger, at de kan ende.

Derfor er det klart, at den bedste måde at lave det her på er at sikre, at ordningen indgår i de almindelige fripladsgrænsordninger. Dermed sikrer vi nemlig, at lavindkomstfamiliernes børn får mad, og at de ikke skal betale for den, og det er der ekstremt megen socialpolitik i. Det er nemlig en god idé, at vi sikrer, at børnene i både daginstitutioner og skoler får noget rigtig god mad, inden de skal i gang med deres dag.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det hr. Kim Sejr som ordfører.

Kim Sejr (RV):

Det Radikale Venstre er store tilhængere af, at man i daginstitutionerne skaber et fællesskab omkring måltiderne, og det er ikke alene det at indtage måltiderne, det handler om. Det er også hele det arbejde, ja, den leg, der er forbundet med at forberede og lave maden. Det er jo faktisk en læreproces, samtidig med at det er en proces, hvor børnene i samarbejde med hinanden og de voksne er med til at skabe noget, nemlig et måltid.

Jeg er enig i, at madordninger vil have nogle fordele. Man er sikker på, at alle børn får et godt og sundt måltid, for i forbindelse med en madordning skal det naturligvis sikres, at kosten er ernæringsrigtig, og samtidig vil det aflaste forældrene, desværre oftest mødre, i den hektiske tid om morgenen.

Nu nævnte jeg netop fællesskabet, og det er det fællesskab, jeg måske kunne have en bekym-

ring for kommer i fare med lovforslaget, sådan som det foreligger. Sådan som jeg ser det, vil der være en risiko for, at man kommer til at se to typer børn, nemlig madpakkebørn og buffetbørn. Nu er der ikke noget i vejen med madpakker som sådan, for mange af de madpakker, børnehaverbørn får med i dag, er de rene festmåltider. Men det værste ville være, hvis man kom til at opleve, at en del af børnene blev beskæftiget med madlavning og havde et fællesskab her, mens resten måtte tage madpakkerne frem og nøjes med det. På en eller anden måde strider det i hvert fald mod min opfattelse af et fællesskab.

Efter min mening skal alle børn være med i en madordning. Vi har ikke noget imod, at forældrene på demokratisk vis træffer beslutning om en sådan ordning, og det kunne jo eventuelt ske efter nogle regler om, hvad prisen skulle være, altså hvilken betaling det vil være rimeligt at opkræve for en sådan ordning.

Så er der blevet spurgt: Jamen hvad nu, hvis der er børn, der er muslimer eller multiallergikere eller kræse – hvis der er en dreng, der ikke vil spise andet end røde pølser? Jamen jeg synes netop, det taler for, at madordningen skal være for alle børn, for så tvinger det jo forældrebestyrelsen og institutionen til at sørge for, at der bliver taget hensyn til, at børn er forskellige. Så laver man en madordning, hvor man er sikker på, at den muslimske dreng får den mad, han skal have, og man sørger for, at der ligger nogle røde pølser ude i køleskabet til den kræse dreng. Det er netop det, en sådan ordning ville garantere.

Derfor er vores holdning, at vi ikke kan støtte forslaget på nærværende grundlag, medmindre det skal gælde for alle børn.

Kl. 17.10

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Jeg er sikker på, at man nok skal forsøge at løse alle de ting. Men jeg er nødt til at gøre opmærksom på, at hvis det så f.eks. betyder, at der ligger røde pølser derude til lille Hans, så spiser lille Hans alligevel noget andet end de andre, og så kan lille Hans også lige så godt have sine røde pølser med hjemmefra, hvis nu det er det, han så frygtelig gerne vil have.

Så er det meget nemt at se på et enkelt konkret eksempel, og det kan blive meget, meget teknisk det her. Det er derfor, jeg synes, vi skal lade det være op til de forældrebestyrelser, der